

Богданъ, съ синя фуражка и черна полушубка, по чиято яка все още блѣската котвичкитѣ на французки морякъ, отива, взема връвта и тегли. Ржцетѣ му се събуждатъ. Той се навежда. Въ главата му бликва болката по неговия моряшки животъ, когато и той отпращаше хвъргалото на своя корабъ къмъ познати и непознати пристанища. Изтегля връвта, а следъ нея изъ водата се влачи тежкото вжже. Мускулитѣ му напълватъ дрехата и той вика:

— Хау-оопъ! Хау-оопъ!

Премѣта после мократа вжжена примка на желѣзния дънеръ, оглежда се и сякашъ въ себе си се радва на завистъта на децата, които се вратъ между възрастнитѣ.

По палубата тичатъ моряци. Кжси възгласи отекватъ. Тежкиятъ тропотъ на руданитѣ оглушава свистенето на парата, която излиза отъ корема на *Bandoe ng*. Дебелитѣ вжжета се опъватъ като струни. Нѣкжде отгоре пици командна свирка и писъкътъ се губи въ тракането и шума. *Bandoe ng* трепери и бавно, бавно приближава къмъ предпазителнитѣ греди на кея.

Пристанищнитѣ носачи чакатъ задъ любопитнитѣ граждани. Стоятъ съ нахлузени на главитѣ като качулки праздни чували и чакатъ своитѣ чауши, които сноватъ изъ параходнитѣ агенции и пристанищната управа, по износнитѣ кжщи и складоветѣ, за да търсятъ работа. Пристанищнитѣ носачи сж нѣколко стотинъ мжже, прѣснати между стифоветѣ, предъ складоветѣ, около мостоветѣ на параходитѣ и по гимиджийскитѣ скели. Цвѣтна смѣсена тълпа отъ българи и турци, арменци и гърци, каквато се срѣща само въ пристанищнитѣ градове на Ориента. Всѣко стълбче димъ на хоризонта е за тѣхъ нова